

Հովհաննես Թումանյան

Ո՛հ, խնայեցեք, մի՛ հիշեցնեք ինձ...

Ո՛հ, խնայեցեք, մի՛ հիշեցնեք ինձ,
Թե ինչպես էր նա արտասուք թափում,
Երբ, արդեն խաբված նենգավոր խոսքից,
Անձնուրաց սիրույս էլ չէր հավատում:

Ոհ, մի՛ հեշտացնեք՝ այդ խոսքեր են լոկ
Եվ չեն դարձնելու կորուստս անգին,
Անտարբեր եք դուք, դեռ ձեզ անողորք
Բախտը չի մատնել սիրո վտանգին:

Մի՛ հիշեցնեք, մի՛, թե ինչպես դաժան

Մարդիկ մեզ այսպես ջոկեցին հավետ,
Թե ոնց են ապրում նրանից բաժան,
Իմ նոր սիրուհու իմ լուռ վշտի հետ:

1890